

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.085/2026/4.
A felperes:	felperes1 (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (Felperes képviselőjének címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.691/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. november 1. napjától 2024. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes állománnyhelya hivatásos állományú tagjaként helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el járőri, sebességmérési és egyéb feladatokat. Ezek ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2025. május 8. napján kelt, 07000-260/12-3/2025.szp. számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete és a védirat

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszak – 26 többletfeladatellátással érintett hónap – vonatkozásában bruttó 1.004.900 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes a megbízási díj jogalapját és mértékét vitatva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.004.900 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 4. és 25. pontjára, 60-61. §-ára, 71. § (1)-(3), (5)-(6) bekezdésére, 102. §-ára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 33. § (1) bekezdésére és 35. § (4) bekezdésére, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. ORFK utasításban (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás), valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) 1., 4. és 10. pontjában, továbbá 6.1.-6.4. pontjában foglaltakra alapozta.

[5] Kifejtette, hogy a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1) bekezdése szerinti

korlát ellenére a védírat alapján nem vizsgálhatta. Leszögezte, hogy az alperes szabályozási körében a helyszínelő és balesetvizsgáló, valamint a járőr két külön munkakör, az állománytáblázatban külön, eltérő besorolási osztályba [kategóriába] tartozó önálló szolgálati beosztásként jelennek meg; a helyszínelő és balesetvizsgáló feladatait a 60/2010. ORFK utasítás kimerítően tartalmazza, amelyek között járőr feladatok nem szerepelnek. A felperes a peresített időszakban az eredeti helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása ellátása mellett tartósan, rendszeresen, huzamosabb időn át végzett járőri feladatokat, amelyek a kinevezése szerinti munkakörét meghaladó többletfeladatként a megbízási díj iránti igényét megalapozták. Nem változtat ezen az a körülmény sem, hogy az alperes a felperes munkaköri leírásába lényegében beemelte a Járőrszabályzat járőr beosztáshoz tartozó feladatait; a kialakult bírói gyakorlat szerint ugyanis a munkáltató egyoldalú utasítási jogával csupán az állománytáblázatban rendszeresített beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség; jogellenes az a munkáltatói gyakorlat, amely a munkakör részének tekinti akár átmenetileg, akár tartósan egy másik munkakör feladatainak ellátását. Megállapította, hogy az (ideiglenes) átrendelés feltételrendszere a felperes esetében nem érvényesült.

[6] A 2023. február 1. napját követő időszak vonatkozásában leszögezte, hogy a Hszt. 102. §-ának módosítása nem értelmezhető úgy, mint amely alapján a hivatásos állomány tagja megbízási díj nélkül köteles lenne minden feladatot ellátni, amelyre a képzettsége, végzettsége alapján alkalmas: a felperes által nem eseti jelleggel, hanem folyamatosan, rendszeresen végzett, a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozó feladatok ezen időszak vonatkozásában is megalapozták a megbízási díjra való jogosultságát.

[7] A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg, értékelve az ellátott többletfeladat mennyiségét, rendszerességét, folyamatosságát, valamint azt a körülményt, hogy az ellátott többletfeladatok a felperes szolgálati beosztásánál alacsonyabb fokozatú beosztáshoz tartoztak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[9] Állítása szerint az elsőfokú ítélet sérti a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdésében és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében, a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében, a Kp. 85. § (1) bekezdésében, a Hszt. 2. § 24. pontjában, 71. § (1) bekezdésében, 101. § (1) bekezdés a) pontjában és 102. § (1) bekezdésében, valamint a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény végrehajtásáról szóló 154/2015. (VI. 19.) Korm. rendelet 5. §-ában és 2. melléklete I. táblázata 11. pontjában foglaltakat.

[10] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, azonban az alapján téves, okszerűtlen jogértelmezésre jutott. Alap nélkül hivatkozott a törvényszék a Kp. 85. § (1) bekezdésére azzal összefüggésben, hogy a védirat szerinti vizsgálatot nem folytathatott a felperes kereseti kérelme által meghatározott keretekre tekintettel: a felperes ugyanis a szolgálati panaszt elutasító határozat jogsértő voltát állította, amelyben rögzítésre került, hogy a felperes munkaköri leírása a panasz szerinti feladatellátást tartalmazza, ennek okán nem került sor a Hszt. 71. §-a szerinti megbízási díj megállapítására okot adó feladatellátásra; védiratában ezen megállapításhoz szorosan kötődve hivatkozott a Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint 102. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra. Figyelemmel a Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjának 2023. február 1. napjától hatályos módosítására, a törvényszék jogszabályellenesen hivatkozott arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának nincs lehetősége a munkaköri leírásban a beosztáshoz nem tartozó feladatokat rögzíteni; ez ugyanis egyenesen a kötelezettsége. Ennek megfelelően járt el a állományhely munkáltatói jogkört gyakorló vezetője, amikor a felperes csatolt munkaköri leírásában a beosztásához tartozó feladatokon túl a állományhely, mint szervezeti egység feladatkörébe tartozó olyan feladatok ellátását is rögzítette, amelyek ellátására a felperesnek képzettsége, végzettsége van. Miután pedig a felperes a rendes szolgálatteljesítési idején és a állományhely, mint szervezeti egység feladatkörén belül látott el a munkaköri leírásában rögzített szolgálati feladatokat, azok elvégzéséért – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ugyancsak 2023. február 1. napjától hatályos módosítására tekintettel – ellentételezésre nem jogosult. Alap nélkül hivatkozott ezzel szemben az elsőfokú bíróság a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú, valamint Kf.45.004/2022/4. számú [Kf.VII.45.004/2022/4.] számú ítéleteire, miután ezen döntések 2023. február 1. napját, vagyis a releváns jogszabályi rendelkezések módosítását megelőzően születtek; az elsőfokú bíróság által hivatkozott fővárosi ítéltáblai döntések pedig nem tekinthetők precedens értékű döntéseknek.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. A 30/2015. BM rendelet 2. § (1) bekezdés ba) pontjában rögzíti, hogy az állománytáblázat tartalmazza a szolgálati beosztás megnevezését és az ellátott feladat jellegét. A baleseti helyszínelő feladatait a 60/2010. ORFK utasítás kimerítő módon, kódex jelleggel tartalmazza; a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, a munkaköri feladatok körét korlátlanul nem bővítheti, azok nem fedhetnek le ténylegesen több, másik beosztást. Az ezzel ellentétes alperesi érvelés elfogadása esetén teljesen kiüresedne az a közszolgálatban jellemző elv, hogy adott beosztáshoz meghatározott munkakör és illetmény tartozik. Keresetének jogalapja a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja; a Hszt. 71. §-a szerinti megbízás szabályai ugyan 2023. február 1-jei hatállyal némileg módosultak, azonban ez lényeges változást nem jelentett: az, a bírói gyakorlat által már alkalmazott elv került deklarálásra, miszerint a megbízási díj feltétele a jelentős, nem eseti jellegű többletmunka; ezen feltétel azonban a felperes esetében teljesült. A Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.31/2024/4. [4.Kf.700.031/2024/4.] számú ítéletében foglaltak szerint a Hszt. 102. §-a annak 2023. február 1-jétől hatályos módosítását követően sem értelmezhető úgy, hogy annak alapján a hivatásos állomány tagja ellentételezés, megbízási díj nélkül köteles lenne minden feladatot ellátni, amelyre képzettsége, végzettsége alapján alkalmas.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülbírálati jogkörét illetően rögzíti, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékét és az arra vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, kizárólag az ítélet jogalapra vonatkozó jogi álláspontjának felülbírálatát kérte. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a feltárt és nem vitatott tényállás alapján a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével, döntése indokait részletesen kifejtve megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének indokaival a Fővárosi Ítéltábla nagyjából egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[14] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta.

[15] Az alperes fellebbezésében a Kp. 78. § (2) bekezdésének, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésének a sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség. A perbeli esetben az érdemi döntés szempontjából szükséges tények, körülmények (a felperes megbízási díjra jogosultságának) vizsgálata vált szükségessé. Az alperes fellebbezésében vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését, álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Amennyiben a fél számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés

indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 346. § (4), (5) bekezdésében foglaltakat nem sértette meg.

[16] Rámutat ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra az ítélete indokolásában, hogy a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a védiratban foglaltak alapján nem vizsgálhatta, az alperes a védiratában nem fogalmazhatott meg a (per megelőző jogorvoslati, de nem megelőző eljárásban meghozott) szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakhoz képest akár részletesebb érvelést. A Kp. 85. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja; az alperest a felperes keresetében előterjesztett bizonyítékai vonatkozásában a nyilatkozattételi jog nyilvánvalóan megillette, mivel csak a kereset birtokában adhatta elő a felperes által kifejtett jogsérelemre vonatkozóan a releváns jogi álláspontját. E körben utal a másodfokú bíróság a Kúria Kfv.VII.45.116/2023/5. számú (a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2024-264 egyedi azonosítóval közzétéve) ítéletének elvi tartalmára, amely szerint a közigazgatási perben a kereseti kérelem nem általában vonatkozik a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára, a keresetet nem lehet a határozat megváltoztatásának vagy hatályon kívül helyezésének kérelmezésére szűkíteni. A felülvizsgálat kereteit a felperes által a keresetében megjelölt jogsérelem jelöli ki. Vagyis a per kereteit a felperes által állított és keresetében részletesen kifejtett jogsérelem vizsgálata jelölte ki, ezzel kapcsolatban pedig a védiratban további jogszabályok és érvek megjelölése elfogadható. Mindazonáltal az elsőfokú bíróság ítéletéből kitűnően valójában vizsgálta a Hszt. 102. §-ának rendelkezéseit, és egyértelműen állást foglalt a tekintetben, hogy a felperest a módosított jogszabályi rendelkezések tükrében, és annak figyelembevételével is megilleti a megbízási díj, hogy az alperes a felperes munkaköri leírásába lényegében beemelte a Járőrszabályzat járőr beosztáshoz tartozó feladatait is; így az elsőfokú bíróság érdemben helyesen járt el, az ügy érdemére nem hatott ki az e bekezdés elején vizsgált jogértelmezése.

[17] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozóan ellátott feladatok elvégzéséért részére megbízási díjat állapított meg. A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott, a munkaköri leírásában is rögzített feladatok a megbízási díjra való jogosultságát nem alapozták meg.

[18] Az ítéltábla rámutat, hogy az alperesnél a felperes helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). E beosztás vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét. Ehhez képest azonban a felperes – nem vitásan – rendszeresen látott el járőri, sebességmérési és egyéb feladatokat, amelyek teljesítésével nem a saját beosztásába tartozó, a baleseti helyszínelői munkától – minőségét és

az ahhoz társuló felelősséget tekintve is – eltérő tevékenységet végzett. Az nem kétséges, hogy jogosult, s az utasítás alapján köteles volt e feladatokat ellátni, ez azonban – többletfeladat-ellátásként – megalapozza a megbízási díjra való jogát. A hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg ugyan megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként; így az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Hangsúlyozandó azonban, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az ellenszolgáltatásra való jogosultságát.

[19] A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla kiemeli, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újrashabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel – a beosztások fenntartott rendszerére figyelemmel – kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányában – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-a] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésben meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indoklásában maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani.

[20] Mindezekre figyelemmel értelmezve a Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontját az ítéltábla leszögezi, hogy ha a felperes rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végez az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett többletszolgálatot, úgy azért – még az esetben is, ha a kérdéses feladatok a munkaköri leírásában rögzítésre kerültek – díjazásra jogosult. A következőket, a fentiek szerint a 2023. február 1. napját követően hatályba lépett jogszabályi módosításokat követően is irányadó bírói gyakorlat szerint ugyanis (Kf.VII.39.247/2020/4. [K-KJ-2020-487], Kf.VII.39.389/2021/4. [K-KJ-2021-685], Kf.VII.39.523/2021/4. [K-KJ-2021-744]) a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör vagy annak lényegét adó feladatok sorát (amelyek az önálló beosztás lényegi magvát jelentik) – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását; ellenkező esetben teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás.

[21] A felperes tehát alaptalanul, téves jogszabályértelmezés alapján hivatkozott a többletfeladatok megvalósításának hiányára, és indokolatlanul, a joggyakorlattól ellentétesen kérte számon a 2023. február 1-jétől hatályos Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelő tartalmat. Kiemeli az ítéltábla azt is, hogy az alperesi érvelés még megalapozottsága esetén is csupán a 2023. február 1. napjával kezdődő időszak vonatkozásában lehetett volna alapos; az ezt megelőző időszak vonatkozásában az alperes lényegében nem vitatta az elsőfokú ítéletben foglaltakat.

[22] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően – 2023. február 1. napját követően is – számára jelentős többletmunkát eredményezve, nem eseti jelleggel a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[23] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján, a felperes által felszámított összegre figyelemmel állapította meg.

[25] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárás illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 80.392 forint.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 20.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró